

NEKOMPROMISNÍ
EKOLOGICKÁ
SCI-FI OD AUTORA
OCEŇOVANÉHO
ROMÁNU *HORA
V MOŘI*

RAY
NAYLER

HOST

PROKLETÍ MAMUTŮ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Tusks of Extinction

Copyright © 2024 by Ray Nayler

Cover design © Faceout Studio, Spencer Fuller

Cover photo by Mark1260423 / Shutterstock.com

Translation © Milan Pohl, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2651-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2652-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2653-6 (MobiPocket)

Anně a Lydii

KAPITOLA 1

Damira šla za krví dolů z kopce. Zem tu byla nasáklá vzlínající vodou. V potůčcích mezi stébly trávy se blyštilo slunce. Chodidla se jí bořila několik centimetrů do horních vrstev půdy, až po čvachtavou síť propletených kořenů.

Krev se dala zahlédnout jen tu a tam, její pachová stopa však byla docela zřetelná. Když Damira přitiskla chobot k Jacobsonovu orgánu na patře svých úst, hned se jí vybavil mamut, kterému říkala Kojon — jeho hřmotná, a přitom plachá postava, rozedrané pravé ucho i truchlivá huňatá hlava.

Kojon měl oči barvy jantaru, nikoli tmavé zeminy jako většina ostatních mamutů. Nádherné oči, hloubavé, s dlouhými řasami. Damira si pamatovala, jak ho stádo před dvěma léty vypudilo ze svého středu. Celé týdny se držel opodál, zoufale troubil, kdykoli se na něj někdo

z nich ohlédl, a chobotem propátrával pachovou stopu své matky a příbuzných. Když se konečně otočil a odešel, Damira to neviděla. Raději se po něm moc nedívala: jen by se tím prodlužovala trýzeň nezbytného odloučení. Vyštvání samců ze stáda bylo nedílnou součástí jejich dospívání. Někteří se odšourali po dobrém, jiné musely matriarchy vystrnadit, ba doslova tělesně vystrkat do jejich osamělých dospělých životů.

Další léto ho zahlédla ve společnosti Jekenata, největšího a nejstaršího samce. Jekenat byl vysoký, s mohutnými kly, širokou hrudí a žlutohnědou srstí. Kojon našlapoval v uctivé vzdálenosti za statnějším mamutem a sledoval, jak jeho mentor škube trávu ze stepi. Když matriarchy s jeho srstnatými bratranci prošli kolem, otočil za nimi chobot a lapal jejich pach ve větru.

Ale nepřiblížil se. Stejně jako ostatní už pochopil náležitý řád věcí.

Damira zaslechla mouchy. Jejich bzukot byl slabší než tenkrát na březích řeky Ewaso Ng'iro...

• • •

Damira slyšela bzučení much a ve vzduchu cítila pach smrti. Na úpatí kopce zaváhala a přesunula si pušku na druhé rameno. Vedle ní se zastavil Wamugunda. Na nebi už před nějakou dobou zahlédli supy a věděli, co za tím

pahorkem z červené hlíny najdou. Ani jeden z nich to nechtěl spatřit na vlastní oči. Jenže ten zvuk byl snad ještě horší než zrakový vjem: enormní bzukot smrti. Hukot zkázy. Pak je ovanul horký dech hniloby. Wamugunda se zakuckal a beze studu si odplivl na červenou půdu.

Damira se nerozkašlala. Nemohla si to dovolit. Kdyby ano, pozvracela by se.

Odhodlaně kráčela kupředu přes hřeben kopce.

Bylo jich tam osm. Z toho šest dospělců, samých samic. Dospívající samec, kterého by nejspíš za rok dva vytlačili ze stáda. A jedno slůně, staré sotva pár dní.

Kolem zohavených tváří matriarch i dospívajícího samce se rojily mouchy. Choboty byly uřezány, kly vysekány, chodidla uřata.

Musa už byl u nich. Postával tam s farmářem, který je objevil, a jeden i druhý pokuřovali, aby přebili ten puch. A také aby se při čekání něčím zaměstnali a nemuseli se jen dívat na ten masakr.

„Zastřelili je ze vzduchu,“ prohlásil Musa. „Nejspíš pomocí vojenského dronu — létajícího kulometu s tichým chodem, odstíněného před radary. A potom si přijeli v terénech pro kly. Bude to jeden z větších podniků. S pořádným rozpočtem. Mimochodem, nastražili na nás past. Improvizovanou výbušninu, minu z minometu. Do křoví tamhle vedle toho dospívajícího samce dali nášlapný drát. Takhle nám posílají pozdravy. Možná je tady

takových výbušnin víc. Všechno jsem co nejlíp zkontroloval, ale dávejte si majzla.“

Damira stála na pokraji té zkázy a shlížela na poslední oběť.

Růžové slůně, netknuté pytláky, leželo na zemi, jako by usnulo. Jeho ouška byla pořád ještě průsvitná. Sloní holčička zůstala u zbytků své matky a svého klanu, obšpaných bzučícím hmyzem, a ulehla a zemřela pouhých pár dní potom, co přišla na svět.

Tito povraždění sloni byli pouhou kapkou v celkových počtech. Zloději slonoviny je masakrovali po tisících, až je v divočině téměř beze zbytku vybili. Vidět konkrétní skolená zvířata znamenalo opět si uvědomit, že každé zabití slona je podobně jako sám slon cosi obrovitého. Nesmírný čin lidské krutosti.

Když ale Damira později vzpomínala na ty roky zápasů u Ewaso Ng'iro, nemyslela na počty. A nemyslela ani na zohavené dospělé a dospívající jedince. Zaklínala se v ní především vzpomínka na to růžové, čerstvě narozené mrně, jež zůstalo u mámy až do konce.

Slůně se pro ni stalo symbolem celé prohrané války s pytláky a systémem, který jim šel na ruku. Kdykoli potřebovala důvod, proč pokračovat, slůně bylo pokaždé vzadu za víčky jejích očí.

A nevzdala se. Nikdo z nich. Ani ona, ani ochranáři, kteří proti pytlákům bojovali.

Musa zvedl pohled k obloze, vybělené žárem pozdního dopoledne.

„Náš den přijde a mrtvolý pytláků, kteří to provedli, se budou válet na březích Ewaso Ng'iro obsypané mouchami.“

„Ano,“ přisvědčil Wamugunda, „náš den přijde.“

„Náš den přijde,“ přidala se Damira, ale hlas měla tak slabý, že ji přes bzučící roje nebylo slyšet.

Za necelý rok bude Musa mrtev, zabit odstřelovačem v základním táboře spolu se třemi dalšími ochranáři.

Dva roky poté bude Wamugunda zabit za volan-tem svého range roveru pomocí improvizované výbušni-ny z dělostřeleckého granátu, nastražené u nebezpečné cesty v národním parku.

A rok nato bude zavražděna i sama Damira.

• • •

Cestička krve se vinula kolem paty kurganu do mírné prohlubně, vymleté říčkami z tajícího ledovce. Jekenat a Kojon tam leželi bok po boku, ani ne patnáct metrů od sebe. Hejna much se zvedla a zase usedla na to, co bývalo hlavami obou mamutů. Chyběly jim pouze kly, zjevně však byly uřezány ve spěchu. Lovci jim rozsekali lebky, aby se dostali ke každému kousíčku slo- noviny. Z Kojonovy truchlivé tváře nezbylo vůbec nic,

natož z Jekenatovy masivní hlavy. Jekenat ostatně patřil k prvním vzkříšeným mamutům, nyní vstupujícím do středního věku, a kly měl tedy u kořene mnohem silnější.

V měkké půdě byly šlépěje po botách. Žádné stopy pneumatik, zato však zvláštní otisky čehosi na způsob kopyt v řídké trávě. A step byla samo sebou zaneřáděná mosaznými nábojnicemi. Stalo se to nedávno: muselo to být dnes. Mršiny teprve začínaly zahnívat.

Když se Damira vrátila ke klanu, ostatní ji očichali. Svými choboty nabírali pach smrti, jímž byla prosycena její srst, pomalu ji obcházeli a zvolna ten pach přikládali k horním patrům svých úst. Mamuťata se přimkla k matkám, z boku se k nim choulila a vlastními chobůtky se chytala huňaté srsti rodičů.

Kara — Kojonova matka — stála se zavřenýma očima na místě a kymácela se ze strany na stranu. Ostatní jí přejížděli choboty po bocích a hlubokým mručením ji konejšili.

Damira však necítila smutek. Ani trošku. Pro smutek v ní nebylo místo. Dokázala myslet jen na Musu, zvedajícího pohled k obloze.

„Náš den přijde a mrtvoly pytláků, kteří to provedli, se budou válet na březích Ewaso Ng'iro obsypané mouchami.“

Damiřino zuřivé troubení vytrhlo ostatní z truchlení. Brzy se tou zlostí nakazili, rázovali sem a tam, pleskali ušima a naoko se vrhali do útoku, jako by pytláci stáli všude kolem nich.

KAPITOLA 2

„Kdysi dávno, když byla moje máma, rodilá Něnka, ještě malá, putovala její rodina se stádem sobů z jedny pastviny na druhou. A při brodění řeky zahlídnul můj děda v bahně na břehu něco divného. Hromadu chlupů s ohromnými zakřivenými rohama. Pořádě se na to podíval a potom všem z rodiny zakázal se k tomu přibližovat. Ale když projížděli kolem, přitáhli sobům opratě a civěli na to. Máma mi říkala, že na jedné straně chlupatý lebky byly vidět zuby vyceněné ve strašlivém šklebu. A ty ohromné rohy nevyrůstaly z temene, ale zepředu z tváře.

Byl to mamut, odkrytej jarním táním a povodní, která se zakusovala do břehů řeky. Když se potom večer utábořili, babička se dědy zeptala, proč jim nedovolil se ho dotknout nebo si ho aspoň prohlídnout zblízka. Řekl jí, že ten mamut sloužíval Ngaovi, vládci zmrzlého podsvětí. Pokoušel se uprchnout do středosvětá, to znamená do

světa, ve kterým žijeme my, jenže mezi těma dvěma světama uvíznul. Dotýkat se ho, nebo se k němu jen přibližovat nosí smůlu. Na rodině by pak ulpěla kletba. Spoustu Němců, který rušili tvory z podsvětního ledu, zahubila nemoc nebo postihlo šílenství, tvrdil dědeček. Zničilo to celý vesnice.“

„A říkala tvoje máma, jak velký měl kly?“ zeptal se Dmitrij. „Vsadím se, že někdo na tom ‚netvorovi‘ vydělal majlant — a jestli přišel o rozum, tak mezi blonckama v moskevský *baně*.“

Mechanik, který mluvil prve — muž jménem Mjusena —, jen zakroutil hlavou a znovu se pustil do ryby s rýží v misce.

Dmitrij štouchl do Svjatoslava. „Loni jsme sahali na fůru příšer z podsvětí a šílenství se nám vyhnulo. Že jo, synku?“

Svjatoslav zavzpomínal na výpravu, kterou s otcem podnikli minulý rok. Tenkrát hledali mamutí kly v tajícím permafrostu podél bahnité, ledově studené řeky. Myslel na jizvy, jež v zemi zanechávaly hadice hledačů, na muže v gumových rybářských kalhotách, kteří lezli do zejících děr a vysekávali z ledu úlomky kostí, zubů a lebek.

Žádné kly nenašli, v jednu chvíli se však v díře zbortil rozpouštějící se ledový strop. Jednoho z mužů ta špína navždy pohrbila. Ostatní si pak uvědomili, že ho znali jen podle křestního jména. Nikdo si nemohl vyba-

vit ani to, odkud ten člověk pocházel. Nebylo komu říct o jeho smrti.

Celá výprava neustále zabředávala do opilství a chaosu. Na zpáteční cestě se jeden člun při splouvání řeky překotil a potopil. Jeho „posádka“, která se cestou neustále handrkovala a dohadovala, musela přelézt do druhého člunu, nebezpečně nabírajícího vodu, zatímco chlapi nechávali kolovat lahev. Horko těžko se dovlekli domů.

Expedice jim nevynesla nic než jedinou kompletní lebku pravěkého bizona, kterou vyčistili a upevnili na příď člunu.

Když se chlapi později zpíjeli do němoty v nějakém zapadákově a Svjatoslav se choulil v hotelovém pokoji s polštářem přes hlavu, aby vytěsnil zvuky toho, co se dělo na chodbě a v sousedních pokojích, někdo lebku ukradl. Takže jim ta expedice vlastně nevynesla vůbec nic.

„Myslím, že váš dědeček měl pravdu,“ řekl Svjatoslav Mjusenovi. „Tvorové z podsvětí jsou prokletí a těm, kdo je ruší, se dějí hrozné věci.“

Mjusena k němu zvedl zrak. Svjatoslav nepoznal, jestli je to výraz vděčnosti, podezíravosti, nebo pohrdání: všech šest mužů ve stanu bylo opilýých. Z jejich ochablých tváří se v bezbarvé záři LED svítilny nedalo nic vyčíst.

Strízlivý byl pouze Svjatoslav. Alkohol nepil nikdy. Kvůli tomu se na něj všichni dívali podezíravě, skoro jako kdyby se ho báli. Ale chlast byl asi to jediné, co mu otec

nenutil. Nikdy, ani jednou jedinkrát, se Svjatoslavovi ne-snažil nalít skleničku.

„Tak si teda připijem,“ prohlásil Dmitrij, „na kletby!“

Zbytek už Svjatoslav neslyšel. Hodil si přes ramena plastipěřovou přikrývku a vyšel ze stanu.

Dronové muly stály se skloněnými pahýlovitými hlavami asi třicet metrů odsud. A vůbec se nehýbaly. Svjatoslav si na dronové muly nikdy nezvykl: kdykoli se k nim přiblížil, pokaždé čekal, že přešlápnu z nohy na nohu nebo škubnou ocasem jako opravdové muly. Ony se však pravým mulám vůbec nepodobaly. A když se aktivovaly, pohybovaly se spíš jako pavouci než jako muly.

Svjatoslav si vzal ze sedlové brašny dronovou soupravu. Přistihl se, že poslední mulu s přivázaným nákladem čtyř dlouhých, zahnutých klů, pořád ještě potřísněných a ušpiněných krví, obchází širokým obloukem.

Muly patřily Mjusenovi. Byly ostatně jediným důvodem, proč se Mjusena této výpravy účastnil. Když Dmitrij se svými loveckými partáky expedici plánoval, původně chtěl jako obvykle použít terénní auta. Jenže teréňáky dělají hluk a dají se snadno vystopovat. A tak si našli Mjusenu, mechanika s mulami, a přesvědčili ho, ať se k nim přidá. Terénní vozy nechali před hranicemi rezervace. Schovali je v modřínovém háji pod větvemi a jehličím spolu se svými terminály, vypnutými a uloženými do Faradayova pytle.

Muly měly takřka bezhlučný chod. Na stezce nebyly o nic hlasitější než skutečné muly.

O ticho však byla přesto nouze. Svjatoslav poslouchal opilecký chechot mužů ve stanu a přemítal, jak daleko se ten zvuk nese. Rezervace byla obrovská a odlehlá, a pokud věděli, ještě nikdy v ní nikdo nepytlačil. Svjatoslav však zvedal pohled k obloze a očekával, že odkudsi z hvězdnatého nebe zaslechne bzučení hlídkového dronu. Nic tak cenného, jako jsou mamuti, přece nemůže zůstat bez dozoru. Budou tu fotopasti — a nejen ty.

Ale zatím nikde nic. A třeba se jim podaří uprchnout. Vyváznout odsud. K okraji rezervace — k teréňákům — by to byl třídní pochod. A potom, když počasí vydrží, další dva dny k otrískané staré dodávce UAZ, čekající u opuštěné lovecké chaty. Naložit kly, prodat je překupníkovi. Částka, kterou za ni prý můžou dostat, je k neuvěření. Poptávka brutálně převyšuje nabídku. Kly vzkříšených mamutů ještě nikdy nikdo neprodal. Ale už teď na ně čekají kupci.

Byly to pohádkové cifry. Když to klapne, všichni budou mít nadosmrti vystaráno. Dost peněz, aby si za ně koupili nový život. V Moskvě, to každopádně — ale i dál, na místech obestřených fantazií. V Londýně. New Yorku. Bájných městech, odkud se nikdy nikdo nevrací. Městech, která by klidně mohla být na jiných planetách.

Připadalo mu nemožné to všechno přežít. Opravdu odsud vypadnout. Nechat tuhle existenci za zády. Smrad pytláckých stanů, umouněné tváře ochlastů, rozmačkané ruce a nohy. Nemluvě o tom, že se občas někdo utopil nebo někoho nedopatřením postřelili.

Svjatoslavovi bylo šestnáct a nic jiného neznal už několik let. Dokud ještě žila máma, tyhle věci v jeho životě nebyly. Jen špinavé městské bytovky — tmavá schodiště zaneřáděná smetím a loupající se barvou, námraza tvořící květy na okně jeho pokojíku, rezivějící dětské hřiště. A potom máma v nemocnici — vyzáblá, jako by se vsakovala do vlastní kostry. Vychrtlá, jako by její kosti pohlcovaly a vstřebávaly všechno její maso.

Otec se doma objevoval zřídka. Pokud se u nich přece jen ukázal, hlučně vpadl do bytu s dalšími chlapy a mršinami zvířat. Kul plány a promazával si pušku. Kdepak rodič, spíš jenom přelud. Očekávání, letmé shledání, odchod.

Když máma zemřela, bylo mu třináct. Uložili ji do díry vysekané ve zmrzlé zemi a Svjatoslav se dal s otcem na lov. Neměl kam jinač jít.

Tvrdili, že otec je nejlepší lovec v okruhu tisíce kilometrů, ale Svjatoslav viděl jen chaos, špínu, zhoubu. Lovení mu nepřipadalo jako schopnost: prostě se ozbrojíte, jdete do lesa a čekáte. A pak zabijete něco, co nemá žádné náčiní, jaké máte vy.

Čekání je docela jednoduché — směr větru, posedy, maskování. Naučit se to dá za jedinou sezonu. Skutečnou výhodu představuje palná zbraň a umět ji používat není nic, na co by měl být člověk hrdý. Dokáže to každý pitomec. Většina lidí, kteří zbraně používají, jsou pitomci. Svjatoslav to uměl odmalička. Při otcových zřídkaových návratech do Svjatoslavova dětství se vždycky našel čas na učení. Chlapec sestřeloval plechovky mrňavou pistolkou, se kterou se učil i otec. Střílení je jen činnost svalstva, stejně jednoduchá jako chůze.

Pro lovce bylo těžší udržet si střízlivost. Uchovat si bdělost a duchapřítomnost v prostředí nekonečné tajgy, rojících se komárů a bažin čvachtajících pod nohama, masakrování zvířat pro peníze. Chodit večer spát, nepopíjet dlouho do noci a druhý den pak nevrávorat v destruktivním oparu. To kvůli pití končily expedice pohromou, zraněním, smrtí.

Zpočátku se zdálo, že pijí z nudy, ale ve skutečnosti je k tomu vedlo znechucení. Pili, aby přehodili deku alkoholového opojení přes tu špínu, přes pach vlastních nemytých těl, přes násilnost svých činů, přes marnost toho všeho.

A marné to opravdu bylo. Často je okrádali gangsteři — další zoufalci. Kolikrát to ani nebylo potřeba: lovci nacházeli i jiné způsoby, jak o všechno přijít. Své zisky investovali do pochybných čachrů, jindy je proflámovali

nebo prošustrovali v hazardních hrách, případně je dali milence, která se vzápětí vypařila z města.

Nikdo z pytláků plížících se tajgou ani lovců mamutích klů dělajících hadicemi díry do permafrostu nikdy nezbohatl: všichni tak či onak putovali do předčasného hrobu. A po nikom nikdy nic nezbylo.

Možná skončili ve Ngaově zmrzlém podsvětí. Takové vysvětlení bylo stejně dobré jako každé jiné.

Svjatoslav si nasadil headset a vypustil dron, věcičku maličkou a lehoučkou jako čmelák. Sledoval z jeho perspektivy, jak spirálou stoupá do vzduchu, a na monochromatickém zeleném termálním obrazu viděl sám sebe, jak se dívá za dronem. Z mul rozeznával jen slabé tepelné stopy kolem kloubů, o málo hřejivější než tráva, jako skvrnky proti tmavé zemi. Trávu, jež byla nepatrně teplejší než okolní půda, ovšem viděl docela zřetelně a poblíž tábora zahlédl termální pramen, o kterém do teď nevěděli: zelené žilky plazící se po zemi.

Někde tam ve tmě, v zeleni tohoto falešného zra-ku, byli dva mamuti, které zabili. Svjatoslav je chtěl ještě jednou spatřit. Mohutná vychládající těla sotva znatelná proti trávě, do níž se zřítili. Z perspektivy dronu budou vypadat pokojně. Vlastně už se stali součástí krajiny.

A možná že ten poslední, pokojný pohled vymaže z jeho hlavy vzpomínky na zabítí: strašlivé troubení mamutů vzpínajících se bolestí, strach v očích menšího tvora,

když do něj bušila kulka za kulkou a on se nemotorně, nejistě vrhal jedním směrem a pak druhým, až konečně padl na kolena.

Starší a mohutnější mamut zmerčil Sergeje a zaútočil na něj. Lovec zakopl a upadl a Svjatoslavovi chvíli připadalo, že to má spočítané. Sergej se vyškrábal na nohy a zase zakopl — jako nějaká filmová postava utíkající před příšerou.

Vzápětí však Svjatoslavův otec prohnal mamutovi oko střelou vysokého kalibru. Zvíře se zřítilo v růžové mlze a se zasténáním, jako by Země protestovala proti počínání lidstva, vypustilo duši.

Svjatoslav pomohl ostatním s vyjímáním klů. Jako by se v něm při tom něco vypnulo, všechny emoce z něj vyprchaly, prostě jen sekal do velkých lebek a vyprošťoval dlouhé zahnuté kly.

Ale když pak ostatní vláčeli kly k dronové mule a silnými lany je uvazovali k jejímu hřbetu, zašel Svjatoslav dozadu za kurgan, zabořil obličej do trávy a rozeštkal se. Hrozně plakal, dusil v sobě všechn zvuk, zarýval tvář do trávy a půdy. Plakal, až se nezvladatelně třásl, a celé jeho tělo jako by bylo prázdné a volně plulo prostorem.

Svjatoslav se zachumlal do plastipéřové příkrývky a opsal s dronem široký kruh, plul nad zelenou krajinou termovize směrem ke stanu zářícímu jako pytel uhlíků.

Každý ze šesti mužů uvnitř představoval jasnější rozmlženou skvrnu. Dron se vznášel a naslouchal.

„Není to tak, že bych mu zakazoval pít,“ říkal právě Dmitrij. „On prostě pít nechce. A víte, jak to chodí. Jak jednou začnete, tak na to dojedete. A tohle já pro něj nechci. Chci, aby skončil jinak. Daleko odsud.“

„Za třikrát devíti zeměma ve třicátým carství,“ řekl Mjusena.

Opilecký smích.

„Tak nějak. Na Něnce znáš ruský pohádky dost dobře.“

„Můj otec nebyl Něnec. Byl to Rus. Vlastně to byl člověk jako ty.“

„Jako já?“

„Ano. Taky si myslel, že dokáže synovi předat jenom to dobrý, a ne to špatný.“

Ve stanu na chvíli zavládlo ticho.

Pak jeden z ostatních řekl: „Má pravdu, Míto. Všichni naši tátové byli stejný.“

„No, tak se napijem na táty. Chtěli to nejlepší, ale dopadlo to jako vždycky.“

Smích.

Svjatoslav přepnul dron do automatické návratové rutiny. Sundal si headset a natáhl se na zem. Bylo dost teplo, aby mohl spát tady venku. Nemusel se vracet do páchnoucího stanu. Nad ním žhnuly hvězdy. Mléčná

dráha byla široká a prašná jako silnice. Dron s tichým hučením dosedl do trávy vedle něj.

Ten smrad. Zvedl si ruce před tvář. Železitý pach přebíjel všechno ostatní. Nikdy ho ze sebe nesmyje. Kdykoli se vracel z některé z těchto expedic, pokaždé páchl krví. Zpočátku čerstvou, potom sraženou a hnilobně nasládlou. Pach ho pronásledoval i potom, co si dal horkou sprchu. Někdy ho přepadala zčistajasna, celé týdny po výpravě, při usínání nebo čekání ve frontě v obchodě. Jako by se v něm ukládal a pak se linul z jeho pórů.

„Už nikdy,“ řekl Svjatoslav nahlas. „Už nikdy to nebudu muset dělat znova.“

Tuhle myšlenku však ihned popřela ta další.

Nevyjde to. Nezáskají peníze. Nedostanou se odsud.

Všichni lovci tak či onak putují do předčasného hrobu.

Do zmrzlého podsvětí ke Ngaovi.